

અસ્વીકરણ: સ્થાનિક ભાષામાં અનુવાદિત આ ચુકાદા/હુકમનો હેતુ પક્ષકારોને તેમની ભાષામાં જાણકારી ઉપલબ્ધ કરાવવા માત્રનો છે અને તેનો અન્યથા ઉપયોગ થઈ શકશે નહિ. અન્ય તમામ વ્યવહારિક તેમજ સરકારી ઉદ્દેશો માટે મૂળ અંગ્રેજી ચુકાદો/હુકમ જ પ્રમાણિત અને માન્ય રહેશે.

DISCLAIMER: The translated judgment in vernacular language is meant for the restricted use of the litigant to understand it in his/her language and may not be used for any other purpose. For all practical and official purposes, the English version of the judgment shall be authentic and shall hold the field for the purpose of execution and implementation.

=====

આઈસ એન્ડ જનરલ મિલ્સ

વિરુદ્ધ

આવકવેરાના અધિકારી, સેન્ટ્રલ સર્કલ ૨, મેરઠ

નવેમ્બર ૨૦, ૧૯૭૯

[વી. ડી. તુલઝાપુરકર અને ઇ. એસ. વેંકટરમૈયા, ન્યાયમૂર્તિ]

બચેલી આવક-૧૯૬૧ના કાયદાની કલમ ૧૪૭ હેઠળ આકારણી ફરી ખોલવાની મંજૂરી નથી જ્યારે તે જ બચેલી આવકના સંદર્ભમાં, ૧૯૨૨ના કાયદાની કલમ ૩૪ (૧) હેઠળ કાર્યવાહી હાથ ધરવામાં આવી હતી અને ૧ એપ્રિલ, ૧૯૬૨ એટલે કે ૧૯૬૧ના અધિનિયમ-આવકવેરો અધિનિયમ, ૧૯૬૧ની અમલમાં આવવાની તારીખ, કલમ ૨૯૭ (૨) (ડી) (૨) એ ૧૯૨૨ના કાયદાની કલમ ૩૪ (૧) હેઠળની કાર્યવાહીની વાસ્તવિક બાકીનો ઉલ્લેખ કરે છે.

અપીલકર્તા-મૂલ્યાંકનકાર એક પેઢી છે જે તેના શીતગૃહમાં બરફનું ઉત્પાદન અને બટાટાની જાળવણીનો વ્યવસાય કરે છે. ૫ જુલાઈ, ૧૯૬૧ના મૂલ્યાંકન આદેશ દ્વારા મૂલ્યાંકન વર્ષ ૧૯૬૧-૬૨ માટે કુલ રૂ. ૫૩, ૫૪૮/- આવકવેરાના અધિકારીએ ૨૧ ડિસેમ્બર, ૧૯૬૧ના

રોજ ૧૯૨૨ના કાયદાની કલમ ૩૪ (૧) હેઠળ શરૂ થયેલી તેમની કાર્યવાહીમાં જાણવા મળ્યું હતું કે કરદાતા દ્વારા બેનામી વ્યક્તિઓના નામે કરવામાં આવેલી બટાટાની આવક ચોરીથી એક લાખ સુધીની ચોક્કસ મિલકતની આવક આકારણીમાંથી બચી ગઈ હતી અને તેથી ૨૨ ડિસેમ્બર, ૧૯૬૫ના તેમના આદેશ દ્વારા તેમને કરવેરામાં લાવવામાં આવે. આવકવેરાના અધિકારીના ઉપરોક્ત આદેશને ૧૦ મે, ૧૯૬૭ના રોજ અપીલમાં એ આધાર પર રદ કરવામાં આવ્યો હતો કે પુનઃમૂલ્યાંકનની શરૂઆત વાજબી ન હતી. વિભાગે આગળ કોઈ પગલાં ન લીધાં હોવાથી આ આદેશ અંતિમ બન્યો હતો. ૧૪ જુલાઈ, ૧૯૬૭ના રોજ આવકવેરાના અધિકારીએ આવકવેરાના કમિશનર ની મંજૂરી મેળવ્યા પછી તે જ આકારણી વર્ષના સંદર્ભમાં આવકવેરાના અધિનિયમ, ૧૯૬૧ની કલમ ૧૪૮ હેઠળ નોટિસ જારી કરી હતી. નોટિસ અનુસાર અપીલકર્તાએ ૧૪ ઓગસ્ટ, ૧૯૬૭ના રોજ વિરોધ હેઠળ વળતર દાખલ કર્યું હતું. અપીલકર્તાએ અલ્હાબાદ હાઈકોર્ટમાં રિટ પિટિશન દાખલ કરીને આ નોટિસને પડકારતી અરજીમાં જણાવ્યું હતું કે ૧૯૬૧ના કાયદાની કલમ ૨૯૭ (૨) (ડી) (૨) હેઠળ ૧૯૬૧ના કાયદાની કલમ ૧૪૭ હેઠળ કોઈ પુનઃમૂલ્યાંકનની કાર્યવાહી હાથ ધરી શકાતી નથી, જેમ કે સ્વયં બચી ગયેલી આવકના સંદર્ભમાં, ૧૯૨૨ના કાયદાની કલમ ૩૪ (૧) હેઠળ કાર્યવાહી હાથ ધરવામાં આવી હતી અને ૧ એપ્રિલ ૧૯૬૨ના રોજ જ્યારે ૧૯૬૧નો કાયદો અમલમાં આવ્યો ત્યારે તે બાકી હતી. ઉચ્ચ અદાલતે આ દલીલને આ આધાર પર નકારી કાઢી હતી કે કલમ ૨૯૭ (૨) (ડી) (૨) લાગુ થવી જોઈએ, ૧૯૨૨ અધિનિયમની કલમ ૩૪ હેઠળની કાર્યવાહી અધિકારક્ષેત્ર સાથે કાનૂની કાર્યવાહી હોવી જોઈએ.

પ્રમાણપત્ર દ્વારા અપીલને મંજૂરી આપતા, કોર્ટે

આદેશ આપવામાં આવ્યો : સંબંધિત તારીખે ૧૯૨૨ અધિનિયમની કલમ ૩૪ હેઠળ કાર્યવાહીની વાસ્તવિક પેન્ડન્સી, અને તેમની કાયદેસરતા ૧૯૬૧ અધિનિયમની કલમ ૨૯૭ (૨) (ડી) (ii) ના હેતુઓ માટે સામગ્રી છે. [૨૩૮ D-E]

તાત્કાલિક કિસ્સામાં:((ક) ૧૯૨૨ના અધિનિયમની કલમ ૩૪ (૧) હેઠળ એક લાખ રૂપિયાની (જે આકારણીમાંથી બચી ગઈ હોવાનું કહેવાય છે) બાબતની કાર્યવાહી હકીકતમાં ૧ એપ્રિલ, ૧૯૬૨ના રોજ બાકી હતી અને તેથી, ૧૯૬૧ના અધિનિયમની કલમ ૧૪૮ હેઠળની નોટિસ અસમર્થ હશે, અને [૨૩૯ સી-ડી]

(બી) આવકવેરાની કલમ ૩૪ હેઠળ કાર્યવાહીની શરૂઆત; અધિકારીને અધિકારક્ષેત્ર વિનાના તરીકે ગણી શકાય નહીં અને તેથી તે બિન-અધિકૃત છે. આવકવેરાના અધિકારીએ ૨૨ ડિસેમ્બર, ૧૯૬૫ના રોજ આપેલા પુનઃમૂલ્યાંકન આદેશ સ્પષ્ટપણે દર્શાવે છે કે તેમણે કલમ ૩૪ (૧) (બી) હેઠળ કાર્યવાહી (મિલકતની આવકના સંદર્ભમાં) શરૂ કરી હતી, એટલે કે સહાયક અપીલ કમિશનરના અગાઉના વર્ષના આદેશમાંથી તેમના દ્વારા એકત્રિત કરવામાં આવેલી માહિતીના પરિણામે અને કલમ ૩૪ (૧) (એ) હેઠળ નહીં. [૨૩૯ એફ-એચ] બી

એસ. બી. જૈન વિરુદ્ધ મહેન્દ્ર, ૮૩ આઈ. ટી. આર. ૧૦૪ (એસસી) અને ગુજરમલ મોદી વિરુદ્ધ આવકવેરાના કમિશનર, ૮૪ આઈ. ટી. આર. ૨૬૧; અરજી કરી

સિવિલ અપીલેટ જ્યુરિસડિક્શન:૧૯૭૨ની સિવિલ અપીલ નંબર ૨૦૧૫ / 1972.

સિવિલ મિસ્કમાં અલ્હાબાદ હાઈકોર્ટના ૧૮-૧-૧૯૭૧ ના ચુકાદા અને આદેશમાંથી.

લેખિત અરજી રિટ પિટિશન નંબર ૪૬૩૨/૭૦.

અપીલકર્તા વતી એસ. ટી. દેસાઈ, બી. આર. અગ્રવાલા અને પી. સી. ગોખલે.

વી. એસ. દેસાઈ, મિસ.પ્રતિવાદી માટે એ. સુભાષિની, જે. રામમૂર્તિ અને મિસ આર. વૈગઈ.

કોર્ટનો ચુકાદો તુલજાપુરકર, ન્યાયમૂર્તિ દ્વારા આપવામાં આવ્યો હતો.

આ અપીલમાં ઉઠાવવામાં આવેલા મુદ્દાને આ અદાલતના કરદાતાની તરફેણમાં બે નિર્ણયો દ્વારા આવરી લેવામાં આવ્યો હોવાનું જણાય છે અને તેથી અમે ટૂંકા ચુકાદા દ્વારા અપીલનો નિકાલ કરવાની દરખાસ્ત કરીએ છીએ.

અપીલકર્તા, એક પેઢી, તેના શીતગૃહમાં બરફનું ઉત્પાદન અને બટાટાની જાળવણીનો વ્યવસાય કરે છે.૫ જુલાઈ, ૧૯૬૧ના મૂલ્યાંકન આદેશ દ્વારા આકારણી વર્ષ ૧૯૬૧-૬૨ માટે આવકવેરાનું મૂલ્યાંકન કરવામાં આવ્યું હતું, જેની કુલ આવક રૂ. ૫૩, ૫૪૮.ભારતીય આવકવેરો અધિનિયમ, ૧૯૨૨ની કલમ ૩૪ (૧) હેઠળ ૨૧ ડિસેમ્બર, ૧૯૬૧ના રોજ શરૂ થયેલી કાર્યવાહીમાં આવકવેરાના અધિકારીએ શોધી કાઢ્યું હતું કે કરદાતા દ્વારા બેનામી વ્યક્તિઓના નામે કરવામાં આવેલા બટાટાના વ્યવહારોમાંથી એક લાખ સુધીની ચોક્કસ મિલકતની આવક અને આવક આકારણીમાંથી બચી ગઈ હતી અને તેથી, ૨૨ ડિસેમ્બર, ૧૯૬૫ના તેમના આદેશ દ્વારા તેમણે તેને કરવેરામાં લાવી હતી.આવકવેરાના અધિકારીના

ઉપરોક્ત આદેશને અપીલ સહાયક કમિશનર દ્વારા ૧૦ મે, ૧૯૬૭ના રોજ અપીલમાં એ આધાર પર રદ કરવામાં આવ્યો હતો કે પુનઃમૂલ્યાંકનની કાર્યવાહી શરૂ કરવી વાજબી ન હતી. વિભાગે આ બાબતને ત્યાં અટકાવવાની મંજૂરી આપી અને સહાયક અપીલ કમિશનરનો આદેશ અંતિમ બન્યો. ૧૪ જુલાઈ, ૧૯૬૭ના રોજ આવકવેરાના અધિકારીએ આવકવેરાના કમિશનર પાસેથી મંજૂરી મેળવ્યા પછી સ્વ-મૂલ્યાંકન વર્ષના સંદર્ભમાં આવકવેરાના કાયદા, ૧૯૬૧ની કલમ ૧૪૮ હેઠળ નોટિસ જારી કરી હતી. એ સાચું છે કે, કલમ ૧૪૭ હેઠળ આકારણી ફરીથી ખોલવા માટે મંજૂરી માંગતી વખતે, આવકવેરાના અધિકારીએ તેમના અહેવાલમાં સ્પષ્ટપણે જણાવ્યું હતું કે કરદાતાએ રૂ. ૧,૦૦,૦૦૦ વિવિધ નામોમાં બટાટાના બેનામી સંગ્રહને કારણે અપ્રગટ સ્રોતમાંથી અને તે કરદાતા દ્વારા તેની આવકને સંપૂર્ણ અને સાચી રીતે જાહેર કરવામાં નિષ્ફળતાને કારણે મૂલ્યાંકનમાંથી બચી ગયું હતું. નોટિસ અનુસાર અપીલકર્તાએ ૧૪ ઓગસ્ટ, ૧૯૬૭ના રોજ વિરોધ હેઠળ વળતર દાખલ કર્યું હતું. અપીલકર્તાએ નોટિસને પડકારતા અલ્લાબાદ હાઈકોર્ટમાં રિટ પિટિશન દાખલ કરી હતી, જેમાં આ આધાર પર કે ૧૯૬૧ના અધિનિયમની કલમ ૧૪૭ હેઠળ કોઈ પુનઃમૂલ્યાંકન કાર્યવાહી હાથ ધરી શકાતી નથી કારણ કે ૧૯૨૨ના અધિનિયમની કલમ ૩૪ (૧) હેઠળ સ્વ-બચી ગયેલી આવકના સંબંધમાં કાર્યવાહી હાથ ધરવામાં આવી હતી અને ૧ એપ્રિલ, ૧૯૬૨ના રોજ બાકી હતી, જ્યારે ૧૯૬૧નો અધિનિયમ અમલમાં આવ્યો હતો અને આ માટે ૧૯૬૧ના અધિનિયમની કલમ ૨૯૭ (૨) (ડી) (૨) પર નિર્ભરતા મૂકવામાં આવી હતી. ઉચ્ચ અદાલતે આ દલીલને આ આધાર પર નકારી કાઢી હતી કે કલમ ૨૯૭ (૨) (ડી) (૨) લાગુ થવી જોઈએ તે માટે, ૧૯૨૨ અધિનિયમની કલમ ૩૪ હેઠળની કાર્યવાહી અધિકારક્ષેત્ર સાથે કાનૂની કાર્યવાહી હોવી જોઈએ જે અહીં કેસ ન હતો.

એસ. બી. જૈન વિરુદ્ધ મહેન્દ્ર (૧) અને ગુજરાત મોટી વિરુદ્ધ સી. આઈ. ટી. (૨) માં આ અદાલતના બે નિર્ણયોને ધ્યાનમાં રાખીને હાઈકોર્ટના આ નિર્ણયને ટકાવી રાખવો મુશ્કેલ છે, જ્યાં એવું માનવામાં આવ્યું છે કે કલમ ૨૯૭ (૨) (ડી) (૨) ૧૯૨૨ના અધિનિયમની કલમ ૩૪ હેઠળની કાર્યવાહીની હકીકતલક્ષી પેન્ડન્સી સાથે સંબંધિત છે, તેમની કાયદેસરતા સાથે નહીં. નિષ્પક્ષતામાં એ જણાવવું આવશ્યક છે કે કલમ ૨૯૭ (૨) (ડી) (૨) ના યોગ્ય નિર્માણ અંગેના આમાંથી કોઈ પણ નિર્ણય આ અદાલત દ્વારા આપવામાં આવ્યો ન હતો જ્યારે અલ્ટ્રા વીરુસ અદાલતે આ બાબતનો નિર્ણય લીધો હતો.

એસ. બી. જૈન વિરુદ્ધ મહેન્દ્ર (સુપ્રા) કેસમાં આવકવેરાના અધિકારીએ ૫ જાન્યુઆરી, ૧૯૬૨ના રોજ ૧૯૨૨ના કાયદાની કલમ ૩૪ (૧) (એ) હેઠળ પ્રતિવાદી-આકારણીને આકારણી વર્ષ ૧૯૪૬-૪૭ માટે તેનું મૂલ્યાંકન ફરીથી ખોલવા માટે નોટિસ જારી કરી હતી. ઉચ્ચ અદાલતે ૬ માર્ચ, ૧૯૬૩ના રોજ તેના આદેશ દ્વારા નોટિસને આ આધાર પર રદ કરી હતી કે નોટિસ પર મર્યાદા દ્વારા પ્રતિબંધ મૂકવામાં આવ્યો હતો. આ દરમિયાન ૧૯૬૧નો કાયદો ૧ એપ્રિલ, ૧૯૬૨ના રોજ અમલમાં આવ્યો હતો, ત્યારબાદ આવકવેરાના અધિકારીએ ૧૯૬૧ના કાયદાની કલમ ૧૪૮ હેઠળ ૨૬ માર્ચ, ૧૯૬૩ના રોજ ફરીથી નોટિસ જારી કરી હતી. આ અદાલતે એવું માન્યું હતું કે ૧૯૬૧ના કાયદાની કલમ ૨૯૭ (૨) (ડી) (૨) ની જે જરૂર હતી તે ૧ એપ્રિલ, ૧૯૬૨ના રોજ રદ કરાયેલા કાયદાની કલમ ૩૪ હેઠળની કાર્યવાહીની વાસ્તવિક પેન્ડન્સી હતી. તે કાર્યવાહી પર મર્યાદા દ્વારા પ્રતિબંધ મૂકવામાં આવ્યો હતો કે નહીં તે પ્રશ્ન અપ્રસ્તુત હતો. અગાઉની કાર્યવાહીને એ કારણોસર રદ કરવામાં આવી હતી કે જે નોટિસ પર કાર્યવાહી આધારિત હતી તે સમયની બહાર જારી કરવામાં આવી હતી, તેમ છતાં એવું ન કહી શકાય કે ૧૯૬૧નો કાયદો અમલમાં આવ્યો તે સમયે ૧૯૨૨ના કાયદાની કલમ

૩૪ હેઠળની કોઈ કાર્યવાહી વાસ્તવિક અથવા કાયદેસર રીતે બાકી નહોતી અને ૧૯૨૨ના કાયદાની કલમ ૩૪ (૧) (એ) હેઠળ શરૂ કરવામાં આવેલી કાર્યવાહી ૧૯૬૧નો કાયદો અમલમાં આવ્યો તે સમયે બાકી હતી, તેથી આવકવેરાના અધિકારી ૧૯૬૧ના કાયદાની કલમ ૧૪૮ હેઠળ કોઈ નવી નોટિસ જારી કરવા માટે સક્ષમ ન હતા. ગુજરમલ મોદીના કેસમાં (ઉપરોક્ત) ૧૯૨૨ના કાયદાની કલમ ૩૪ (૧) (એ) હેઠળ મૃતક કરદાતાના મૂલ્યાંકનને ફરીથી ખોલવા માટેની નોટિસ માત્ર મૃતક કરદાતાના વારસદારોમાંથી એકને જ આપવામાં આવી હતી. સહાયક અપીલ કમિશનરે તે નોટિસને અનુસરીને કરવામાં આવેલા મૂલ્યાંકનને આ આધાર પર રદ કર્યું કે મૃતક કરદાતાઓના તમામ કાનૂની પ્રતિનિધિઓને નોટિસ જારી કરવી જરૂરી હતી. આ દરમિયાન ૧૯૬૧નો કાયદો અમલમાં આવ્યો અને ત્યારબાદ આવકવેરાના અધિકારીએ તે કાયદાની કલમ ૧૪૮ હેઠળ મૃતક કરદાતાઓના તમામ વારસદારોને નોટિસ જારી કરી હતી. આ અદાલતે એવું માન્યું હતું કે ૧૯૨૨ના કાયદાની કલમ ૩૪ (૧) (બી) હેઠળની કાર્યવાહી ૧ એપ્રિલ, ૧૯૬૨ના રોજ બાકી હતી, તેથી બીજી નોટિસ અયોગ્ય હતી. બીજા શબ્દોમાં કહીએ તો બંને કેસોમાં આ અદાલતે સંબંધિત તારીખે કલમ ૩૪ હેઠળની કાર્યવાહીની વાસ્તવિક પેન્ડન્સી પર ભાર મૂક્યો હતો, અને ૧૯૬૧ના અધિનિયમની કલમ ૨૯૭ (૨) (ડી) (૨) ના હેતુઓ માટે સામગ્રી તરીકે તેમની કાયદેસરતા પર નહીં. અમારી સામેના કેસમાં ૧૯૨૨ના કાયદાની કલમ ૩૪ (૧) હેઠળ રૂ. ૧,૦૦,૦૦૦ (જે આકારણીમાંથી બચી ગયું હોવાનું કહેવાય છે) હકીકતમાં ૧ એપ્રિલ, ૧૯૬૨ના રોજ પેનિંગ હતું અને તેથી, ૧૯૬૧ના કાયદાની કલમ ૧૪૮ હેઠળની નોટિસ તે અસમર્થ હશે.

મહેસૂલના વકીલ દ્વારા ઉપરોક્ત નિર્ણયોને આ આધાર પર અલગ પાડવાનો પ્રયાસ કરવામાં આવ્યો હતો કે તાત્કાલિક કેસમાં ૧૯૨૨ના કાયદાની કલમ ૩૪ હેઠળની અગાઉની કાર્યવાહી

અધિકારક્ષેત્ર વિનાની હોવાથી, સહાયક અપીલ કમિશનરે આવકવેરાના અધિકારી દ્વારા કરવામાં આવેલી સુધારેલી આકારણીને આ આધાર પર રદ કરી દીધી હતી કે કાર્યવાહીની શરૂઆત (જે આકારણીમાંથી બચી ગયેલી મિલકતની આવકના સંદર્ભમાં હતી) વાજબી ન હતી કારણ કે તે મિલકતની આવકની સંપૂર્ણ વિગતો રજૂ કરવામાં કરદાતા તરફથી ચૂક અથવા નિષ્ફળતાનો કેસ ન હતો. આ રજૂઆત, અમારા મતે, હકીકત છે! વાચ ખોટો છે. ૨૨ ડિસેમ્બર, ૧૯૬૫ના રોજ આવકવેરાના અધિકારી દ્વારા કરવામાં આવેલ પુનઃમૂલ્યાંકન આદેશ સ્પષ્ટપણે દર્શાવે છે કે તેમણે એસ હેઠળ કાર્યવાહી (મિલકતની આવકના સંદર્ભમાં) શરૂ કરી હતી. ૩૪(૧) (બી) એટલે કે સહાયક અપીલ કમિશનરના આદેશમાંથી તેમના દ્વારા એકત્રિત કરવામાં આવેલી માહિતીના પરિણામે. અગાઉના વર્ષ માટે અને ૬ હેઠળ નહીં. ૩૪(૧)(ક) કરદાતા તરફથી સંપૂર્ણ ખુલાસો કરવામાં કોઈ ભૂલ અથવા નિષ્ફળતાને કારણે અને આ રીતે શરૂ કરવામાં આવેલી કાર્યવાહી દરમિયાન તેને રૂ. ૧,૦૦,૦૦૦ એ અપ્રગટ સ્રોતમાંથી થતી આવક છે જે તેમણે છુપાવી હતી અને તેમાં વ્યાપક આવકનો સમાવેશ કરવા માટે જવાબદાર હતી. ૩૪(૧)(અ). તેથી, આવકવેરાના અધિકારી દ્વારા કલમ ૩૪ હેઠળ કાર્યવાહીની શરૂઆતને અધિકારક્ષેત્ર વગરની ગણી શકાય નહીં અને તેથી તે માન્ય નથી. અગાઉ જણાવ્યા મુજબ વિભાગે સહાયક અપીલ કમિશનરના આદેશને મંજૂરી આપી હતી, જેમાં પુનઃમૂલ્યાંકનના આદેશને રદ કરીને તેને અંતિમ બનાવવામાં આવ્યો હતો. તે આદેશને પડકારવાને બદલે ૧૯૬૧ના કાયદાની કલમ ૧૪૮ હેઠળ નવી નોટિસ જારી કરવામાં આવી હતી, જે અમારા મતે, આવકવેરાના અધિકારી એ હકીકતને ધ્યાનમાં રાખીને કરવા માટે હકદાર ન હતા કે ૧૯૨૨ના કાયદાની કલમ ૩૪ હેઠળની કાર્યવાહી હકીકતમાં ૧ એપ્રિલ, ૧૯૬૨ના રોજ બાકી હતી જ્યારે નવો કાયદો અમલમાં આવ્યો હતો.

પરિણામે હાઈકોર્ટ દ્વારા પસાર કરવામાં આવેલા આદેશને રદ કરવામાં આવે છે અને ૧૯૬૧ના કાયદાની કલમ ૧૪૮ હેઠળની વિવાદિત નોટિસને રદ કરવામાં આવે છે.તે સ્પષ્ટ છે કે જો વિવાદિત નોટિસને અનુસરીને કોઈ આદેશો પસાર કરવામાં આવે તો તે મહેસૂલ માટે કોઈ ફાયદાકારક રહેશે નહીં.અપીલની મંજૂરી છે પરંતુ સંજોગોમાં ખર્ચ અંગે કોઈ આદેશ આપવામાં આવશે નહીં.

એસ. આર.

અપીલને મંજૂરી આપવામાં આવી.

This judgment has been translated using AI Tool - SUVAS.

=====

અસ્વીકરણ: સ્થાનિક ભાષામાં અનુવાદિત આ ચુકાદા/હુકમનો હેતુ પક્ષકારોને તેમની ભાષામાં જાણકારી ઉપલબ્ધ કરાવવા માત્રનો છે અને તેનો અન્યથા ઉપયોગ થઈ શકશે નહિ. અન્ય તમામ વ્યવહારિક તેમજ સરકારી ઉદ્દેશો માટે મૂળ અંગ્રેજી ચુકાદો/હુકમ જ પ્રમાણિત અને માન્ય રહેશે.

DISCLAIMER: The translated judgment in vernacular language is meant for the restricted use of the litigant to understand it in his/her language and may not be used for any other purpose. For all practical and official purposes, the English version of the judgment shall be authentic and shall hold the field for the purpose of execution and implementation.